

Bài Học 2

* 4 Tháng 10 – 10 Tháng 10

Làm Tấn Tới Đức Tin Mình

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Gia-cơ 1:2, 3; 1 Phi-e-rơ 1:6, 7; Phi-líp 3:12-15; Gia-cơ 1:19-21; Lu-ca 17:5, 6; Lu-ca 12:16-21.*

Câu Gốc: “Hãy nhìn xem Đức Chúa Giê-su, là cội rễ và cuối cùng của đức tin, tức là Đấng vì sự vui mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy thập tự giá, khinh điều sỉ nhục, và hiện nay ngồi bên hữu ngai Đức Chúa Trời” (Hê-bơ-rơ 12:2).

Người nha sĩ giải thích với bệnh nhân của mình rằng những chiếc răng giả ông làm không bao giờ bị hư. Ông ta nói, “Tôi chưa bao giờ gặp trực trực với những chiếc răng giả mà phòng thí nghiệm mang lại cho tôi. Hễ tôi gởi cho họ mẫu kích thước chính xác, thì họ làm cho tôi những chiếc răng hoàn toàn.” Thí dụ này cho thấy ông nha sĩ không sợ các chiếc răng giả không hoàn hảo. Nhưng ông chú tâm làm phần vụ mình cách hoàn hảo.

Cũng vậy, trong đời sống Cơ Đốc nhân, chúng ta không nên quá lo lắng về bản tính của ta có được hoàn hảo cho Chúa không. Đó là phần của Chúa. phần chúng ta là “hãy bằng đức tin mà đánh trận tốt lành.” (1 Ti-mô-thê 6:12) bằng cách đổi mắt mình nhìn lên Đức Chúa Giê-su “là cội rễ và cuối cùng của đức tin của chúng ta.” Bởi đức tin ấy mà chúng ta đặt nơi Chúa, Ngài sẽ “cảm động lòng anh em vừa muốn vừa làm theo ý tốt Ngài” (Phi-líp 2:13) và giúp chúng ta hoàn tất công việc Ngài đã khởi sự. Không có đức tin, rất dễ cho chúng ta cảm thấy mình bị thua cuộc trước khi khởi sự, và làm cho chúng ta chỉ chú tâm đến mình thay vì chú tâm vào Ngài.

Như lời Đức Chúa Giê-su đã phán, “Đức Chúa Trời muốn các người tin Đấng mà Ngài đã sai đến” (Giăng 6:29), thư của Gia-cơ giúp chúng ta am tường được chân lý thiêng liêng này.

Đức Tin Kiên Cường

Đọc Gia-cơ 1:2, 3; 1 Phi-e-rơ 1:6, 7; 1 Phi-e-rơ 4:12, 13. Cả hai tác giả Gia-cơ và Phi-e-rơ có cùng chung một cảm nhận nào về sự thử thách? Chúng ta phải chấp nhận sự dạy dỗ này của Kinh Thánh cách nào?

Không ai muốn phải gặp sự khó khăn hay khổ đau. Chúng ta muốn tránh các điều ấy nếu tránh được. Cả hai thư đều dùng cùng một chữ Hy Lạp có nghĩa là cách thử rèn xem thật hay giả. Phi-e-rơ so sánh việc rèn đức tin mình giống như vàng đã được tinh luyện bằng lửa các sự thử rèn ấy chắc là không có sự dễ chịu, nhưng Đức Chúa Trời muốn luyện lọc. Nên sự thử thách đến chúng ta đừng nản lòng. Bởi vì nếu chúng ta giữ lòng tin trung qua mọi sự thử rèn, chúng ta sẽ là “vàng thử lửa”. (Đọc Gióp 23:10; Châm Ngôn 17:3).

Như vậy chúng ta nên vui mừng khi sự thử thách đến, nhất là thử thách đối với đức tin của chúng ta. Đức Chúa Giê-su phán, “Hãy vui mừng và hớn hở vì phần thưởng các người ở trên trời sẽ là lớn lắm” (Ma-thi-ơ 5:12). Cũng vậy, sự thử thách giúp chúng ta hiểu được phần nào sự đau khổ mà Đức Chúa Giê-su đã gánh chịu.

Tóm lại, chúng ta phải nhìn các thử thách đến với mình và hiểu được lý do nào mà Chúa đã cho phép thử thách ấy. Đó là lúc chúng ta cần đức tin trong đời mình. Chúng ta cần phải tin nơi một người Cha đầy lòng yêu thương, nương tựa vào sự thông sáng của Ngài, và hành động theo Lời Ngài. Chúng ta có thể an tâm giao phó tương lai mình trong tay Ngài (Rô-ma 8:28). Đích thật, chỉ bởi đức tin và sự nhìn biết tình yêu của Đức Chúa Trời mà chúng ta mới có thể vui mừng trong sự thử thách.

Trong Gia-cơ 1:3, mục đích chính trong sự thử luyện đức tin của chúng ta là “sự kiên nhẫn” hay là “nín chịu”, hay là “kiên cường”.

Giữ vững đức tin và trung tín với Đức Chúa Trời trong lúc gian nan và thử rèn là một chuyện. Chúng ta đừng để mất đức tin mình nhưng phải nắm chặt niềm tin nơi Chúa, dầu trong những lúc gian nan nhất. Nhưng đôi khi chúng ta phải vui mừng và hớn hở khi bị thử rèn có là đòi hỏi quá đáng không? Vào những lúc mà chúng ta chống chọi để giữ đức tin, làm sao chúng ta có thể vui mừng hớn hở được? Đúng vậy, đó là lời Chúa dạy.

Hoàn Hảo

Đọc câu Kinh Thánh này. Hãy chú ý tới thứ tự của các điều liệt kê ở đây: đức tin, thử thách, nhịn nhục, trọn lành. Gia-cơ bắt đầu bằng đức tin vì đó là nền móng của mọi tiến trình của đời sống Cơ-đốc nhân thật. Ông cho là chúng ta cần phải có thử thách vì đó giúp chúng ta biết đức tin mình có thật hay không. Cuối cùng Gia-cơ nói đến sự thử thách làm cho chúng ta thêm kiên nhẫn. Vì nhờ đó mà chúng ta sẽ không bị tấn công bất ngờ khi thử thách đến. Mục đích của Chúa cho chúng ta ấy là Ngài muốn cho chúng ta trọn lành trọn vẹn, không thiếu sót điều chi cả.

Đọc Ê-phê-sô 4:13 và Phi-líp 3:12-15. Thái độ nào mà Cơ đốc nhân cần có về sự hoàn hảo toàn vẹn?

Như Phao-lô, môn đồ của Đấng Cơ Đốc sẽ không mãn nguyện nếu họ thất bại trong việc sống đời sống không ích kỷ và có một tình yêu vị tha như Thầy của họ. Nhưng cho dầu chúng ta sống được một đời sống như vậy, chúng ta cũng không bao giờ thấy mình đã đạt đến sự hoàn thiện hoàn toàn.

Cũng để ý trong các câu Phao-lô viết, ông viết trong thể tương lai. Ông chỉ rõ rằng ông đã nhận lãnh lời hứa của Đức Chúa Trời nhờ đức tin ông đặt nơi Đức Chúa Giê-su. Trong cuộc đời làm môn đồ của Chúa, không bao giờ chúng ta có thể thốt lên rằng, “Tôi đã trở nên toàn vẹn rồi.” Chúng ta như một tác phẩm của một nhà điêu khắc hay một họa sĩ. Chúng ta vẫn luôn luôn có thể được làm đẹp hơn, tốt hơn. Và Chúa hứa là Ngài sẽ tiếp tục làm chúng ta mỗi ngày mỗi hoàn hảo hơn nếu chúng ta tin cậy và vâng lời Ngài.

Nếu ngay giờ phút này bạn sẽ lìa đời, bạn nghĩ mình có đủ tốt để được cứu không? Hay là nếu bạn chết hai tuần sau khi tiếp nhận Chúa, bạn nghĩ mình có thể được cứu không? Hay sáu tháng? Lời trả lời của bạn sẽ cho thấy là bạn cần chiếc áo công bình của Đấng Cơ Đốc cho dầu bạn nghĩ mình hoàn hảo đến đâu.

Lấy Đức Tin Mà Cầu Xin

Đọc Gia-cơ 1:5, 6. Sự khôn ngoan khác với sự thông thái như thế nào? Gia-cơ nối liền sự khôn ngoan và đức tin ra sao?

Gia-cơ nói, “Vị bằng trong anh em có kẻ kém khôn ngoan.” Có mấy ai nghĩ rằng mình có đủ sự khôn ngoan? Cả Sa-lô-môn cũng biết điều mình cần; khi mới lên ngôi, ông đã hạ mình xin Chúa ban cho ông một “tấm lòng khôn sáng, để xét đoán dân sự Ngài và phân biệt điều lành điều dữ” (1 Các Vua 3:9). Và về sau vua viết, “Kính sợ Đức Chúa Trời là khởi đầu sự khôn ngoan” (Châm Ngôn 9:10).

Chúng ta hay nghĩ rằng sự khôn ngoan là những gì mình biết. Nhưng trong Gia-cơ 1:19-21; Gia-cơ 2:15, 16; và Gia-cơ 3:13 cho chúng ta thấy một khía cạnh khác của sự khôn ngoan thật sự là gì?

Cả sách Châm Ngôn và thư Gia-cơ diễn tả sự khôn ngoan là một điều rất hữu ích: Không phải *điều chúng ta biết*, bèn là *cách chúng ta sống*. Chẳng hạn, “hãy mau nghe, chậm nói” (Gia-cơ 1:19). Triết gia Plato nói, “Người khôn ngoan nói vì họ có điều để nói. Kẻ ngu muội nói vì hấn chỉ muốn được nói.” Nói cách khác, chúng ta có thể có mọi sự tri thức uyên thâm của thế giới nhưng cũng chưa hẳn là chúng ta đã có sự khôn ngoan thật.

Đức Chúa Trời là Đấng ban mọi sự khôn ngoan thật. Bởi vậy chúng ta có thể thấu thập sự khôn ngoan khi chúng ta để thì giờ học hỏi Lời Chúa, và nghiền ngẫm cuộc đời của Đấng Cứu thế, vì “Nhờ Ngài là Đấng Đức Chúa Trời đã làm nên sự khôn ngoan cho chúng ta.” (1 Cô-rinh-tô 1:30). Khi chúng ta bày tỏ bản tính của Đức Chúa Giê-su qua tư tưởng, tấm lòng và hành động của đời sống chúng ta, thì chúng ta đã sống thật trong Đức Chúa Giê-su. Đây là sự khôn ngoan thật.

Đọc Gia-cơ 1:6 một lần nữa. Chúng ta phải cầu xin bằng đức tin chứ đừng có sự nghi ngờ. Điều này không dễ làm. Ai mà chẳng có lúc cũng bị lòng nghi ngờ tấn công. Những lúc ấy, chúng ta cần phải hết lòng cầu nguyện và nghĩ đến tất cả những lý do nào đã mang chúng ta có đức tin: câu chuyện của Đức Chúa Giê-su, các lời tiên tri trong Kinh Thánh, và những kinh nghiệm cá nhân của mình. Các điều này giúp chúng ta vượt qua những giây phút ngã lòng như thế nào?

Mặt Kia Của Đức Tin

Đọc Gia-cơ 1:6-8. Gia-cơ muốn dạy chúng ta điều gì ở đây?

Chữ “nghi ngờ” nói lên một người lòng dạ đang phân tâm. Lòng họ phân vân giữa hai quyết định. Sách Dân Số Ký 13, 14 ghi lại sự việc dân Y-sơ-ra-ên đi dò thám xứ Ca-na-an trở về và Đức Chúa Trời ra lệnh họ phải tiến chiếm xứ ấy. Họ phải quyết định tiến lên theo lệnh Đức Chúa Trời hay là họ không đi và chống đối lại mạng lệnh của Ngài. Dân Y-sơ-ra-ên đã quyết định nghịch lại Đức Chúa Trời và đòi quay trở về lại xứ Ê-díp-tô để chịu làm tôi mọi cho người Ê-díp-tô. Bởi vậy Đức Chúa Trời đã quyết định không cho họ đến Đất Hứa và họ sẽ phải qua đời trong sa mạc và không được nhìn thấy Đất Hứa. Lòng hồ nghi đã làm dân Y-sơ-ra-ên mất đức tin và đi đến sự bất tuân và mang lại hậu quả đau lòng.

Đọc Lu-ca 17:5, 6. Đức Chúa Giê-su dạy chúng ta gì về đức tin?

Điều quan trọng ở đây là đức tin của chúng ta phải sống và tăng trưởng mỗi ngày. Và muốn giữ cho đức tin ta sống thì chúng ta phải tiếp tục dùng nó để tin tưởng nơi Chúa trong mọi cảnh ngộ.

Nhưng sự hồ nghi vây phủ quanh chúng ta trong thế gian này. Thế giới này đầy đa nghi và chẳng tin. Không ai an toàn được dưới sự vây phủ của chúng. Chúng ta chỉ có thể cầu nguyện mà thôi. Cầu nguyện Chúa để chúng ta vượt ra khỏi sự nghi ngờ, và nhớ lại sự thành tín của Chúa với chúng ta trong quá khứ, và chúng ta có thể trông cậy Ngài cho tương lai.

Cho biết các nguyên do nào giúp bạn tin tưởng nơi Đức Chúa Trời và các lời hứa của Ngài để giúp bạn sống trong đức tin? Suy tưởng cặn kẽ những điều ấy sẽ giúp cho đức tin bạn gia tăng.

Người Giàu Và Người Nghèo

Trong bức thư ngắn của mình, Gia-cơ đã nói lên lòng ưu tư của ông đối với những người nghèo khó. Nhiều người nghĩ rằng đó là điểm chính của thư ông. Nhưng trong xã hội ngày nay, nhiều người lại cho rằng việc ông trách cứ người giàu và ưu đãi người nghèo là quá đáng hay là quá sự tưởng tượng của họ. Nhưng nếu chúng ta đọc những lời thư của ông thì chúng ta thấy lời ông cảnh cáo không khác chi những lời Đức Chúa Giê-su đã nói.

So sánh Gia-cơ 1:9-11 với Lu-ca 8:14. So sánh Gia-cơ 1:27 với Ma-thi-ơ 25:37-40. So sánh Gia-cơ 2:15, 16 với Lu-ca 10:28-37. Và so sánh Gia-cơ 5:1-4 với Lu-ca 12:16-21. Chúng ta thấy các sứ điệp này giống nhau ở điểm nào? Lời cảnh cáo nào chúng ta học được qua những lời giải thích rõ ràng trong các câu này?

Không phải Gia-cơ đóng cửa thiên đàng cho những người giàu có. Nhưng giống như Đức Chúa Giê-su, ông nhìn thấy sự cám dỗ rất lớn thường đi theo sự giàu có. Giàu hay nghèo, chúng ta cần phải chăm mắt mình nhìn lên phần thưởng cao quý nhất, ấy là Đức Chúa Giê-su. Tiền của thường đem theo một vấn đề là nó có thể làm cho chúng ta tưởng rằng những thứ của thế gian có thể thay thế được những điều thiên đàng có dành cho chúng ta (2 Cô-rinh-tô 4:18).

Không chối cãi được là sự giàu có, học vấn, thành phần xã hội có thể phân chia người ta với những người “kém may mắn” hơn. Nhưng hội thánh lúc ban đầu đã giữ hai nhóm người này lại với nhau và đặt thành kiến xã hội sang một bên.

“Còn nhiều người đói khát cần phải được cho ăn. Còn bao người rách rưới cần phải được mặc cho. Còn bao nhiêu linh hồn đang hấp hối vì thiếu bánh và nước của sự cứu rỗi. Người ta cần phải đóng góp thêm vào để giúp đỡ cho người nghèo và mặc áo cho kẻ trần truồng.” – phỏng theo Ellen G. White, *Welfare Ministry: Work Done for God* (Mục Vụ An Sinh Xã Hội: Làm Việc cho Chúa), trang 269.

Còn phần bạn thì sao? Việc bạn giàu hay nghèo không thành vấn đề. Vấn đề là lòng bạn có bận bịu và xem trọng vai trò của đồng tiền hay không? Điều gì đã làm cho tiền bạc thường trở nên nguy hiểm cho linh hồn chúng ta?

Nghiên Cứu Bổ Túc:

Đọc *The Desire of Ages* (Hy Vọng Muôn Đời), trang 298-314 của Ellen G. White.

“Đức Chúa Trời muốn các tôi tớ Ngài biết được lòng của họ. Để họ có thể hiểu được tình trạng của mình, Ngài cho phép họ phải trải qua những điều khó khăn. Để nhờ vậy mà họ được thử rèn và luyện lọc. Những thử thách của cuộc đời là những điều Chúa cho phép xảy ra để đào tạo chúng ta có được bản chất mạnh và toàn hảo của Ngài. Bản chất ấy là cần thiết để chúng ta có thể đứng vinh hiển giữa vòng các thiên sứ trong sạch của thiên đàng. Khi chúng ta vượt qua ngọn lửa của thử rèn và hứng chịu, chúng ta chỉ chăm mắt mình nhìn vào những điều của thiên đàng, vào phần thưởng là đời sống vĩnh cửu nơi thiên quốc. Những điều ấy quý báu hơn bất cứ thứ gì chúng ta có nơi thế gian nay. Ngọn lửa thử rèn và đau khổ không thể nào hủy hoại chúng ta được, nhưng nó chỉ thiêu hủy đi khỏi chúng ta những gì không đáng giá. Chúng ta sẽ luyện lọc trong trắng và tinh khiết hơn bao giờ vì chúng ta đã có được dấu ấn của sự thánh khiết của Đức Chúa Trời.” – Phỏng theo Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, số 10 tháng 4, 1894.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Nhân vật nào của Kinh Thánh mà bạn thấy là gương cho mình noi theo khi sự khổ đau đến với mình? Bạn đã học được cách tìm thấy niềm vui đâu trong lúc gặp thử thách? Nếu có, xin chia sẻ với lớp học điều gì đã giúp bạn những lúc ấy. Đồng thời nếu bạn đã không gặp được sự vui mừng trong sự khổ nạn, xin cũng chia sẻ với lớp học. (Không học viên nào bị bắt buộc phải chia sẻ kinh nghiệm của mình cả).
- 2 Hãy suy tưởng về cái tư tưởng rằng sự khôn ngoan không đồng nghĩa với sự thông biết, mà đúng ra là những gì chúng ta làm bởi đức tin trong Đức Chúa Giê-su Cơ-đốc. Đồng thời, tại sao sự thông biết cũng là quan trọng? Làm thế nào những giáo điều giả mạo cũng có thể tai hại cho đời sống Cơ-đốc nhân?
- 3 Cho biết kinh nghiệm nào bạn học được đã ảnh hưởng đến đời sống Cơ-đốc nhân của bạn, mà do nơi những thử thách đã đến với đời sống bạn? Bạn nghĩ bạn có thể học hỏi được, vững mạnh được qua cách nào khác hay không?